

आणि सुरक्षीत केले जात आहेत, अल्लाह पवित्र कुरआनात म्हणतो :

“आणि त्यांच्यासमक्ष त्यांची कर्मवही सादर करण्यात येईल, तेव्हा तुम्ही अपराध्यांना पाहाल की, जे काही त्यात नोंदवले आहे, त्यामुळे ते भयभीत अवस्थेत असतील आणि म्हणतील, आमचे दुर्दैव! ही कशी (अजब) कर्मवही आहे! की त्यात अशी कोणतीही लहान अथवा मोठी गोष्ट नाही, जिची त्यात नोंद केलीली नाही. आणि जे जे कर्म त्यांनी केलेले असतील, ते सर्व त्यांच्यासमोर ते पाहतील. आणि (प्रत्येकाला कळेल) की, तुमचा पालनकर्ता कोणावरही अन्याय करित नाही.” (१८:४९)

आपल्या कर्माच्या अशाप्रकारच्या लेखाजोख्याने आपण आश्चर्यचकीत होऊन जाऊ, इतकेच काय आपल्या आठवणीत नसलेले कर्म देखील उजागर केले जातील. अल्लाह म्हणतो की,

“त्यांनी जे जे केले आहे, ते सर्व अल्लाहने मोजून ठेवलेले आहे. जरी त्यांना या गोष्टीचा विसर पडलेला असेल तरीही.” (५८:६)

यावर गांभीर्याने विचार केल्यास की आपल्या कर्माची नोंद केली जात आहे आणि निवाड्याची दिवशी हे सर्व अल्लाहसमोर उघड केले जातील तर ही गोष्ट आपल्याला कसल्याही प्रकारचे दुष्कर्म करण्यापासून परावृत्त करेल.

ज्या लोकांना अल्लाहच्या या सामर्थ्यावर शंका आहे की तो पनुरुज्जीत करून निवाडा करू शकतो, अशा अश्रद्धावंतांना कुरआन संबोधतो,

“त्याला स्वतःच्या निर्मीतीचा विसर पडला. म्हणू लागला, हाडे कुजून (खाक) झाल्यानंतर त्यांना कोण जिवंत करू शकतो. त्यांना सांगा, ज्याने त्या हाडांना पहिल्यांदा निर्माण केले तो पुन्हा जिवंत करेल. आणि त्याला सर्व प्रकारच्या निर्मीतीचे परिपूर्ण ज्ञान आहे.” (३६:७८-७९)

स्वर्ग आणि नर्क

ते जे अल्लाहच्या एकमात्र पुजनीय असण्यावर श्रद्धा ठेवतात आणि सत्कर्म करतात अशा लोकांना स्वर्गाचा मोबदला दिला जाईल.

“ज्या दिवशी स्वर्गात वास्तव करणारे लोक मौज करण्यात मग्न असतील. ते आणि त्यांच्या सहचारिणी सुखद छायेखाली बिछान्यावर लोड लावून बसलेले असतील. त्यांच्यासाठी तिथे मेवे उपलब्ध असतील.” (३६:५५-५७)

प्रेषीत मुहम्मद म्हणाले की अल्लाहने फर्माविले,

मी माझ्या सत्कर्मी दासांसाठी अशा उत्कृष्ट मोबदले तयार करून ठेवले आहेत ज्यांना कोण्या डोळ्यांनी पाहिले नसेल किंवा कोण्या कानांनी ऐकले नसेल किंवा कोण्या हृदयाने त्याची कल्पनाही केली नसेल.

दुसरीकडे ते लोक जे अल्लाहच्या एकमात्र असण्याचा इन्कार करतात, त्यांना सांगितले जाईल,

“हे आहे ते नरक ज्याचं तुम्हाला वचन दिलं गेलं होतं. तुम्ही ज्याचा नकार देत राहिला, त्याच्या करिता तिच्यात दाखल व्हा.” (३६:६३-६४)

अशा श्रद्धाहीन लोकांकरिता सर्वात वाईट शिक्षा आहे,

“त्यांना हिशेब देण्याची अपेक्षा नव्हतीच. त्यांनी आमच्या संकेतांना खोटं ठरवलं. आम्ही सर्वकाही नोंदवून जतन करून ठेवलय. आता (आपल्या कर्माच्या फळांची) चव घ्या, आणि आम्ही शिक्षेशिवाय दुसरं काही देणार नाही.” (७८:२७-३०)

सारांश

“हे मानवा! आपल्या उपकारकर्त्या विधात्याविषयी कशानं तुझ्यावर भूळ घातली? ज्यानं तुला निर्माण केलं, सावरलं, आणि प्रमाणबद्ध केलं. हवं त्या रूपात तुला साकारलं. नव्हे, तुम्ही निर्णयाच्या दिवसाला खोट ठरवता.” (८२:६-९)

“सदाचारी लोक निश्चितच संपन्न असतील आणि दुष्ट लोक नरकात जातील.” (८२:१२-१३)

आपल्या जीवनाचा उद्देश एकमात्र अल्लाहची उपासना करणे, सत्कर्म करणे, दुष्कर्मापासून परावृत्त राहणे आहे. आपले मृत्यूपरांत जीवन आपल्या आजच्या कर्मावर अवलंबलेले आहे. आपण या सुवर्णसंधीचा सदुपयोग करून आपल्यासाठी कायमस्वरूपी स्वर्गात आपली जागा निर्धारित करतो की ही संधी वाया घालवून स्वतःला नर्काची धनी (भागी) ठरवितो.

या जीवन आणि मृत्यूपरांतची सत्यता जाणून घेण्यासाठी पवित्र कुरआनचे अध्ययन करावे. आपल्या भाषेत पवित्र कुरआन मोफत प्राप्त करण्यासाठी आमच्याशी संपर्क साधावा:
९९२०९५५५९७ / ९९२०३७०६५९
albirr.foundation@gmail.com | www.albirr.in



al-birr
★ foundation

मृत्यु जवळ आहे

मृत्यु एक असे वास्तव आहे ज्यापासुन कोणीचीही सुटका होऊ शकत नाही. प्रत्येक दिवसाला, प्रत्येक तासाला, प्रत्येक मिनीटाला मृत्यु आपल्या जवळ येत आहे. CIA च्या The World Factbook 2007 नुसार, प्रत्येक सेकंदाला जवळजवळ २ लोक मरतात. अर्थातच ५७.९ दशलक्ष लोक दरवर्षी मरतात, ही एक धक्कादायक बाब आहे. प्रत्येक जिवंत व्यक्ती या अटळ वास्तवाला पोहचणार आहे, मग त्यांचे वय, आरोग्य, पार्श्वभूमी, सामाजिक स्थिती आणि धर्मनिष्ठा काहीही असो.

भुतकाळातील राजे, अब्जाधीश आणि शकतीशाली आज कोठे आहेत ? कधी एकेकाळचे सुंदर, प्रसिद्ध आणि बुद्धीमान लोक कोठे आहेत ?

मृत्युचे वास्तव

मृत्यु हे आरिष्ट नव्हे, तर हे केवळ या जगातुन पुढच्या जगात जाणे आहे. हे आपल्याला आपल्या जीवनाच्या हेतुवर आणि मृत्युनंतर आपले काय होईल याबद्दल विचार आणि चिंतन करण्यास परावृत्त करते.

अल्लाहने कुरआनमध्ये सांगितले आहे की त्याने आपल्याला त्याच्या एकट्याच्या उपासनेच्या उद्देशाने निर्माण केले आहे आणि त्याने हे जीवन एक परिक्षा स्थळ बनविले आहे जेणेकरून पाहणे की कोण उद्देशपुर्ती करतो.

“मी जिन्न आणि मानवांना माझ्या उपासनेसाठीच निर्माण केले आहे.” (५१ : ५६)

अल्लाहने आपल्याला जीवन आणि मृत्युच्या निर्मीतीमागील उद्देश काय आहे हे देखील सांगितले आहे,

“अल्लाह तो आहे ज्याने मृत्यु आणि जीवन निर्माण केले. तुम्हांस पडताळून पाहण्यासाठी, कोण सत्कर्म करतो ?” (६७ : २)

कोणीही आपल्या दफन सेवेची आगाऊ रक्कम देऊन किंवा शवपेटीची निवड करून आपल्या मृत्युची पुर्व-तयारी करत नाही. खरे पाहता पुर्व-तयारी तर ही आहे की त्याने आपल्या जीवनाचा उद्देशाची पुर्णता करावी - एकट्या अल्लाहची उपासना करावी, त्याच्या आदेशानुसार जीवन व्यतीत करावे आणि सत्कर्म करावे. इस्लाममधील उपासनेची संकल्पना भक्ती करण्यापुरती मर्यादीत नसून सर्व समावेशक आहे. वास्तविकतः अल्लाहला प्रसन्न करण्यासाठी केलेले कोणतेही कर्म उपासना म्हणून ग्राह्य धरले

जाते, आणि व्यक्तीला त्याचा मोबदला दिला जातो.

मृत्यु घटका

आम्ही दररोज मृत्युची उदाहरणे पाहू शकतो. आपण एका वेदना किंवा हिंसा विरहीत शांत मृत्युचे कल्पना करतो. तथापि या प्रकरणात हे आवश्यक नाही. जेव्हा एक व्यक्ती मरते आणि आत्मा शरीर सोडते आणि म्हणुन शरीर आत्म्याची परिस्थिती दर्शवू शकत नाही. आत्म्याची शांतता आणि अस्वस्थता हे मानवाने किती चांगल्या प्रकारे आपल्या जीवनाचे ध्येय पुर्ण केले आहे याचा थेट परिणाम आहे, हे काय थोडे आहे ?

दोन व्यक्तींचे उदाहरण लक्षात घ्या, दोघांकडे एकाच मुक्कामाचे एकमार्गी तिकीट आहेत, जेथे पुर्वी ते कधीही गेले नाहीत. एक व्यक्ती वेळेचा सदुपयोग करून भाषा, संस्कृती आणि ध्येयाशी संबंधीत आचरणाचे ज्ञान प्राप्त करते. आणि जेव्हा प्रवासाची वेळ येते तेव्हा ती व्यक्ती कोणत्याही आश्चर्याविना ध्येयावर पोहोचते. ती व्यक्ती सुरक्षीत आणि सामग्र आहे कारण तिने तयारी करण्यासाठी वेळ दिला.

दुसरीकडे, दुसरी व्यक्ती त्याच्या पुर्वतयारी संदर्भात गैरसावध आहे आणि निघून जाण्याची वेळ होईपर्यंत क्षणीक जिवन जगत आहे. ती व्यक्ती घाबरलेल्या आणि गोंधळलेल्या अवस्थेमध्ये एका अनोळखी ध्येयावर पोहोचते. निष्काळजीपणमुळे त्याचा अंत अत्यंत अशा भयानक भाग्यावर होतो, त्याने कमावलेले सर्व काही अशा वेळी व्यर्थ ठरते. अशा गैरसावध व्यक्तीचा उल्लेख करताना, अल्लाह पवित्र कुरआनमध्ये म्हणतो,

“जेव्हा त्यांच्यातील एखाद्याचा मृत्यू येतो तेव्हा तो म्हणतो, माझ्या विधाता ! मला परत (जगत) पाठवून दे. कदाचित राहून गेलीली सत्कर्म मला करता येतील. मुळीच नाही. तो जे बोलून दाखवत आहे, ते त्याचे बोल आहेत. आता त्यांच्यासमोर एक पडदा आहे. ज्या दिवशी पुन्हा उठवलं जाईल तोवर.” (२३ : ९९-१००)

“नर्काच्या हवाली करण्यात आलेल्या लोकांच्या प्रतिसादाचा देखील विचार करा, जेव्हा त्यांना नर्कात पाठविल्या जाण्यासंबंधी प्रश्न केला जाईल, ते उत्तर देतील आम्ही नमाज अदा करत नव्हतो. आणि गरजूंना अन्न देत नव्हतो. आणि आम्ही व्यर्थ वादविवाद करणाऱ्यांसोबत, ते करायचो. निर्णयाचा दिवस नाकारायचो. येथपावेतो की, अटळ

असलेले मरण आम्हाला आले.” (७४ : ४३-४७)

आपल्या सर्वांची मृत्युची वेळ ठरलेली आहे, आपल्या सर्वांना या अपरिचीत ध्येयाकडे वाटचाल करायची आहे. स्वतःला विचारा, तुम्ही यासाठी तयारी केली आहे का ?

जीवनाचा उद्देश

जीवन एक परिक्षास्थळ आहे, ज्याचा अंत मृत्यू आहे. परंतु मृत्यू कोणाच्या अस्तित्वाचा पुर्णतः अंत नाही. जेव्हा मृत्यू येतो, तेव्हा सत्कर्म करण्याची संधी संपते. पाश्चाताप करण्याची वेळ निघून गेलेली असेल आणि आपल्या आयुष्यातील श्रद्धा आणि कर्माच्या आधारे जे आपण आज करतो, त्याच्या आधारे आपल्या भाग्याचे पुर्णतः निर्धारण केले गेलेले असेल.

मानवी आयुष्य दोन भागात विभागले गेले आहे : या जगात थोडासा मुक्काम आणि यानंतर अनंतकाळचे जीवन. कोणतीही विवेकबुद्धी राखणारी व्यक्ती या निष्कर्षापर्यंत पोहचू शकते की या पृथ्वीतलावरील अल्पकाळी सुख-सुविधापेक्षा ते अनंतकाळी जिवन अधिक लाभदायक आहे.

अल्लाहने मानवजाती निर्माण केली, आपल्याला निवडीचे स्वातंत्र्य आणि योग्य आणि अयोग्याच्या फरकासाठी बुद्धीमत्ता प्रदान केली आणि आपल्या कर्मासाठी आपल्याला जबाबदार ठरविले. सत्कर्माच्या मोबदल्यासाठी आणि दुष्कर्माच्या शिक्षेसाठी जर मृत्यूपरांत जीवन नसते तर अल्लाहच्या परिपूर्ण न्यायाच्या विरोधी ठरले असते.

म्हणुन न्यायाची ही मागणी आहे की एक निवाड्याचा दिवस असावा ज्यादिवशी प्रत्येकाला त्याचा मोबदला दिला जावा.

“अल्लाहची जाणीव ठेवून व्यतीत करणाऱ्यांसाठी त्यांच्या पालनकर्त्याकडे ऐश्वर्यसंपन्न असा स्वर्ग आहे. आम्ही सच्च्या भक्तांना अपराध्यासमान करून टाकणार आहोत की काय ? तुम्हाला झाले तरी काय, किती वाईट निर्णय करीत आहात तुम्ही ?” (६८ : ३४-३६)

निर्णयाचा दिवस

“त्यांना सांगा, ज्या मृत्यूपासून तुम्ही पळ काढता तो तुम्हांस गाठणारच आहे. तुम्हांस मग जो गुप्त आणि उघड गोष्टी जाणतो त्याच्याकडे परतवले जाईल. आणि तुम्हास तुम्ही केलीली कामं दाखवून देईल.” (६२ : ८)

या जीवनातील प्रत्येक व्यक्तीचे कर्म सावधानतापूर्वक नोंदवले